

Podobenství o tříděném odpadu

Po celodenní túře po pražské dlažbě jsem dostala hlad a žízeň. Nebyl ale čas ani nálada jít do nějaké hospůdky nebo fastfoodky, kde jsou hlučící lidé a v tuhle dobu dost obsazeno. Mou nerozhodnost a frustraci vyřešilo zazvonění mobilu: „Kde jsi a co děláš?“ zeptala se kamarádka. Následovalo pozvání do klubovny přátel kohosi nebo čehosi, bylo to nedaleko. Zakoupila jsem nějaké saláty, mňamky a nápoje v šikovných plastových obalech, a s pocitem úlevy jsem do té klubovny zamířila. Petra mě uvítala s otevřenou náručí a s omluvou, že mi nemá co nabídnout, protože přátelé vyjedli všechny sušenky i oplatky, a doplnění zásob se uskuteční zítra.

„Nevadí,“ spokojeně jsem zahlásila a na stůl jsem vyndala zakoupené občerstvení. Petra byla nadšená, někam ještě musí a takhle máme pro sebe o trochu víc času.

Po hodině Petra odešla a já slíbila, že stůl uklidím, světla zhasnu a bezpečnostní dveře klubovny pečlivě zabouchnu.

Pustila jsem se do sklizení... Ale ouha! Kde tady mají koš na plasty? Nemají?!

Vyhlédnu oknem na osamělou popelnici na smíšený odpad. No jo, ale když do ní naházím naše krabičky, sáčky a kelímky, tak ji možná naplním anebo se to tam třeba nevejde. A co hlavně – jsem zvyklá plasty vyhazovat do žluťáků, jak je u nás v kraji zvykem. A tak mě napadlo tohle podobenství:

Třídít odpad nebo netřídít, to je, oč tu běží. Někoho to zajímá a někoho vůbec nezajímá. Je to podobné jako Desatero, jako Boží legislativa. Jo, kdyby někdo řekl – MUSÍŠ TŘÍDIT nebo budeš popraven, to by byla jiná! Třídili bychom jako o život. Jenže co když se v tom třídění spleteme? A co hůř, co když nenajdeme možnost, jak tomuto příkazu dostat? Tak to bychom si zasloužili popravu? Není to hrozné?

Naštěstí žádný takový příkaz neexistuje. Ale jakýsi zákon máme v srdci. Jenže mám i rozum, který někdy klade zapeklité otázky: Co blázníš? Proč se zabýváš trochou plastů, pro které není příslušný žluťák po ruce? Neboj se, normálně to naházej do té směsné popelnice, nikdo tě kvůli tomu přece nezabije! A když nejde o život, tak nejde o nic důležitého!

Jenže v tom mém srdci je taková malá komůrka, kde je vzkaz Miluji tě!

Kdo to tam napsal? Aha, asi Bůh... Někde v bibli jsem četla, že Boží zákon on sám vepsal do našeho srdce. Je to pečeť Boží nezměrné lásky, legislativa milosti, naděje a ochrany, která neselže.

Taky tě miluju, Bože. I to mám v té komůrce napsáno.

Kelímky, krabičky a obaly putují do batůžku. Možná je ponesu až před náš dům, kde je stoprocentně žlutý kontejner. Tam je odložím.

Já vím, jsem blázen. Ale to, že bych svůj odpad odložila někam, kde se o něj musí postarat jiní lidé, tím nic nevyřeším. Odpad není dárek. A kdo ví, třeba by ty plasty hodili do kotle, aby se jich zbavili. Takže odpovědnost za své odpadky přenesu na někoho jiného? Čeho tím dosáhnu?

Jsem blázen kvůli své lásce. Není to jen láska k Bohu, ale i k té modré planetě, kterou nám daroval. Víím, odplatou hříchu je smrt, a kdo nectí Boží zákony, tak si tu smrt nejspíš zaslouží, jak je psáno.

Můžeš namítnout: tím, že odneseš nebo neodneseš trochu plastu přes půl Prahy do kontejneru, planetu ani nezachrániš ani neohrožíš.

Já vím. Ale nechci se podílet na její smrti, ani na smrti těch, kteří sami sebe ničí. Ty plasty opravdu třídit nemusím. Nemusím, ale můžu. Nemusím, ale chci. zrovna tak, jako nemusím, ale chtěla bych dodržovat desatero. Poprava nehrozí. Zatím.

Delicie Nerková, listopad 2021